

РЕШЕНИЕ

№ 9800

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 154 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДАНИЕЛА Б. АЛЕКСАНДРОВА

при участието на секретаря СИМОНА СВ. ЦВЕТКОВА
като разгледа докладваното от ДАНИЕЛА Б. АЛЕКСАНДРОВА Гражданско дело № 20221110121583 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано, въз основа на искова молба, подадена от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК: 831609046, срещу М Н. С., ЕГН *****, с която е предявен установителен иск с правно основание чл. 422, във връзка с чл. 124 от ГПК и съобразно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от ГПК.

Ищецът твърди, че между него и ответника в качеството му на потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 ЗЕ е възникнало договорно правоотношение с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди, по отношение на следния имот – апартамент, находящ се в гр. София, ж.к. „С Т“, бл. , вх. , ет. , ап. с аб. № 168084. В исковата молба се сочи също, че за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г., ищцовото дружество е доставило топлинна енергия на насрещната страна, но ответникът не е заплатил дължимата за това цена в размер на 2 883,40 лв., съгласно изравнителни сметки, сумата от 491,29 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 08.11.2021 г., сумата от 11,92 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.09.2019 г. до м.04.2020 г., и сумата от 1,84 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. – 08.11.2021 г., ведно със законната лихва за забава от 23.11.2021 г. до окончателното плащане. Поради това ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, като било образувано ч.гр.д. № 66686/2021 г. по описа на СРС, 154 състав. Районният съд уважил заявлението, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника, като разпоредил същият да заплати на заявителя претендираните суми.

Ищецът сочи също, че за процесния период действали Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Т С“ АД на потребители в гр. София, одобрени с Решение от 2016 г. на ДКЕВР. В раздел IX от Общите условия бил определен реда и срока,

в който купувачите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия, а именно: в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача. С оглед така установения срок за плащане, ищецът счита, че насрещната страна по договорното задължение е изпаднала в забава по отношение на задължението си за заплащане на паричната сума. Поддържа, че услугата дялово разпределение е извършвана през процесния период от „Техем сървисис“ ЕООД, с което дружество за целта бил сключен договор съгласно чл. 139б ЗЕ.

Искането е съдът да признае за установено, че М. Н. С., дължи на „Т С“ ЕАД сумата от 2 883,40 лв., съгласно изравнителни сметки, сумата от 491,29 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 08.11.2021 г., сумата от 11,92 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.09.2019 г. до м.04.2020 г., и сумата от 1,84 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. – 08.11.2021 г., ведно със законната лихва за забава от 23.11.2021 г. до окончателното плащане, за което било образувано ч.гр.д. № 66686/2021 г. по описа на СРС, 154 състав. Претендира разноски.

След изпълнение на процедурата по връчване на исковата молба е постъпил в срок отговор от ответника. Със същия навежда твърдения за неоснователност на предявените искове. Оспорва качеството си на собственик и носител на вещно право на ползване съгласно чл.153 от ЗЕ. Навежда твърдения, че от 07.07.2021 г. не е собственик на процесния имот. Счита част от процесната сума за погасена по давност съгласно чл. 111, б. “б” от ЗЗД и акцесорната претенция за лихви съгласно чл. 119 от ЗЗД. Оспорва, начислената сума за дялово разпределение за периода от 01.09.2019г. до 30.04.2020 г. като счита, че липсват доказателства за основанието и размера на задължението. Възражава срещу начислените от ищеца суми за изразходена топлинна енергия за подгръване на вода. Навежда твърдения за липсата на данни относно броя на живущите лица в процесния имот и за процесния период.

Третото лице помагач „Техем Сървисис“ ЕООД изразява становище за основателност на предявените искове.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Като писмено доказателство по делото е приет договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на наредбата за държавните имоти, от който се установява, че на 18.02.1996 г. В Н Д и М. Н. С. са придобили собствеността върху процесния недвижим имот – апартамент № 21, находящ се в гр. С, ж.к. „Света тройца“, бл. 315, вх. А, ет. 8. С нотариален акт за дарение на недвижим имот № 47, том IV, рег. № 10723, дело № 593 от 2006 г. В Н Д е дарила на дъщеря си М. Н. С. собствената си $\frac{1}{2}$ идеална част от процесния недвижим имот. На 07.07.2021 г. ответницата М. С. е продала същия на Н П.

Представено е и заявление – декларация от 09.08.2011 г. за откриване на индивидуална партия на името на ответницата М. С..

Представен е Договор от 03.02.2001 г., от който се установява, че за сградата в режим на етажна собственост, находяща се на адрес: гр. С, ж.к. “Света тройца“, бл. 315, вх. А, са възложени монтаж на индивидуални топлинни разпределители и термостатни вентили, както и извършване на дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сградата етажна собственост на „Техем Сървисис“ ЕООД.

Представен е протокол от 01.10.2000 г. за проведено Общо събрание на етажните собственици на сграда, находяща се на адрес: гр. София, ж.к. “С та“, бл. , вх. , видно от който представители на етажната собственост са упълномощени да сключат договор за извършване на услугата „дялово разпределение“ с „Техем Сървисис“ ЕООД.

Видно от представения договор № Д-О-67/03.06.2020 г., ищецът е възложил на „Техем сървисис“ ЕООД да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост.

Представени са съобщения към фактури за ежемесечното начисление на доставена топлинна енергия за процесния период.

Приети са Общи условия за продажна на топлинна енергия на битови абонати от „Т“ ЕАД на клиенти в град София (ОУ-2016г.), одобрени от КЕВР, в сила от 12.08.2016г.

По делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи със задачи, формулирани в исковата молба, които съдът изцяло кредитира като обективно и компетентно изготвени. От заключението на съдебно-техническа експертиза се установява, че количеството на топлинна енергия за абонатната станция, находяща се на адрес гр. С, ж.к. „С“, бл., се измерва и отчита съгласно Закона за енергетиката от средство за търговско измерване – общ топломер, монтиран в абонатната станция. Топломерът се отчита от служители на „Т С“ ЕАД в началото на всеки месец по електронен път чрез преносим терминал, с който се снемат показанията на топломера в 0.00 часа на първо число от месеца. Съобразно Наредба за топлоснабдяването № 16-334/06.04.2007 г. през целия исков период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи, като са отчислявани от топлинната енергия преди нейното разпределение между абонатите. Топломерът, монтиран в абонатната станция, на всеки две години е преминавал периодични проверки за съответствие, за което са изготвени и представени на вещото лице свидетелства за проверка за процесния период със заключение за съответствие на одобрения тип.

В процесното жилище не е имало монтирани отоплителни тела, съответно не са монтирани и топлоразпределители. В имота е ползвана топла вода и има монтиран водомер, по който се отчита разхода. За процесния период са съставени документи за главен отчет, подписани от потребител. Съгласно заключението на вещото лице процесният имот има отопляем обем по проект 152 куб.м., на базата на който се разпределя енергията, отдадена от сградната инсталация, съгласно Наредбата за топлоснабдяването. Изчисленото количество топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, е разпределено пропорционално на отопляемия обем на имотите в сградата. За процесния имот са изготвени две изравнителни сметки за претендиращия отоплителен период от „Техем сървисис“ ЕООД. Съобразно заключението се установява, че за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. и по отношение на процесния имот, е начислена сума за потребена топлинна енергия в размер на 3033,99 лв.

Вещото лице по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза е изяснило, че за процесния период към 14.03.2023 г. за процесния абонатен номер са заплатени суми за главница общо в размер на 229,94, като няма данни за постъпили други плащания, които да погасяват задължения от процесния период за имот. От съдебно-счетоводната експертиза се установява още, че общият размер на непогасените задължения за топлинна енергия за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. възлиза на 2 815,95 лв., от които 2 804,03 лв. за топлинна енергия и 11,92 лв. за услугата дялово разпределение, както и лихва за периода от 15.09.2019 г. до 08.11.2021 г. в общ размер на 457,23 лв., от които 455,13 лв. начислени върху вземането за топлинна енергия и 2,10 лв. начислени върху вземането за дялово разпределение.

В окончателния, приет по делото и неоспорен от страните, доклад по чл.146 ГПК съдът е посочил релевантните по делото факти, от които ищецът извежда съдебнопредявените си права. Страните са изразили становище, съобразно което проекто-докладът е приет за окончателен.

По исковете с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ:

За основателността на исковете в тежест на ищеца е да докаже, че спорните права на вземания са възникнали в твърдения обем въз основа на правоотношения, които обвързват страните и създават задължение за доставчика да престира стока и/или услуга в размер на процесните суми, както и че е фактурирал същата съобразно действащите през процесния период нормативни изисквания, което да обвързва ответника и съобразно което по отношение на него да е възникнало задължение да заплати на процесната сума.

Ответниците при разпределената доказателствена тежест следва да докажат погасяването на претендираното от ищеца вземане.

През процесния период е приложим Законът за енергетиката, обнародван в Държавен вестник, от 9.12.2003 г., в сила от 05.03.2004 г. Според разпоредбата на чл. 149, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия в изрично уредените хипотези на разпоредбата, между производител и топлопреносното предприятие, производител и пряко присъединени клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди, топлопреносно предприятие и асоциации на клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, топлопреносно предприятие и доставчик на топлинна енергия, доставчик на топлинна енергия и клиентите в сграда - етажна собственост. Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, приети по предложение на топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. В чл. 150, ал. 2 ЗЕ е въведено задължение топлопреносните предприятия да публикуват одобрените от комисията общи условия най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите. Ответниците не излагат възражения относно спазването на реда за публикуване на Общите условия на ищцовото дружество, поради което следва да се приеме, че Общите условия на „Топлофикация София“ ЕАД са влезли в сила към ищовия период. Чл. 150, ал. 3 ЗЕ предвижда, че в срок до 30 дни след влизането в сила на Общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия, като предложените от потребителите и приети от топлопреносните предприятия специални условия се отразяват в писмени допълнителни споразумения.

Съобразно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ в актуалната редакция, приложима за процесния период, определя субектите, имащи качеството на страна по облигационното правоотношение с топлопреносното предприятие. Според § 1 на чл. 42 от допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката "битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди.

Съобразно тълкувателно решение № 2 от 25.05.2017 г. на ВКС по т. д. № 2/2016 г., ОСГК, с приемането на Закона за енергетиката законодателят регламентира доставката на топлинна енергия в сгради под режим на етажна собственост като услуга, която се ползва от самата етажна собственост. Макар последната да не е персонифицирана, за отношенията в енергетиката законодателят я разглежда като колективен субект, явяващ се самостоятелен потребител на услугата „доставка на централно отопление“. Поради особения правен субект

- сграда в режим на етажна собственост, е въведено изискване решенията да се вземат с мнозинство, което за присъединяване и от присъединяване следва да е квалифицирано. В решението е прието, че при доставката на централно отопление в сградите под режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. В отношенията в областта на енергетиката, законодателят приема, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

В производството се установи, че ответницата М. С. е придобила собствеността върху процесния топлоснабден имот – апартамент № 21, находящ се в гр. С, ж.к. „С т“, бл. , вх. , ет. по силата на договор за продажба на държавен имот и нотариален акт за дарение на недвижим имот № 47, том IV, рег. № 10723, дело № 593 от 2006 г., като същата е била собственик на имота до момента на прехвърлянето му на 07.07.2021 г., поради което има и качеството потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153 от Закона за енергетиката и следователно се намира в облигационни отношения с доставчика на тази услуга в сграда в режим на етажна собственост. Представените документи представляват редовен от външна страна титул за собственост, същите са подкрепени и от подаденото от ответницата заявление – декларация за откриване на партия и предвид липсата на проведено обратно доказване от страна на ответницата, възражението за липса на облигационно правоотношение между страните се явява неоснователно. Ето защо, съдът приема, че между М. С., от една страна, и ищеца, от друга страна, са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г., с оглед на което същата е пасивно материално легитимирана да отговаря за заплащането на стойността на потребената топлинна енергия през процесния период.

В съответствие с чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ и уговореното в чл. 32 от Общите условия сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение в случая „Техем Сървисис“ ЕООД. В нормата на чл. 156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно - техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото и допълнително изискани документи, като вещото лице е дало

заключение относно реално потребената от ответницата топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Вещото лице е съобщило, че дяловото разпределение на топлинната енергия за имота през процесния период е извършено правилно, съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

Съгласно данните на СТЕ размерът на потребената топлинна енергия за процесния период за топлоснабдения имот е в размер общо на 3033,99 лв. Ето защо след като по делото е установено не само наличието на облигационно договорно правоотношение между страните за доставка на топлинна енергия през исковия период, но и действителното доставяне на такава, се налага изводът, че исковете срещу ответницата за цената на доставяната топлинна енергия са доказани по основание.

Ответницата своевременно е навела възражение за погасяването по давност на част от вземането на ищеца. Приложима в случая е кратката тригодишна давност. Съгласно задължителните разяснения на ОСГТК на ВКС, дадени в ТР № 3/2011 г. от 18.05.2012 г., вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги представляват „периодични плащания“ по смисъл на чл. чл.111, б. „в“ ЗЗД и се погасяват с изтичане на кратката тригодишна погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В раздел „Заплащане на ТЕ“ от ОУ е определен реда и срока, по който купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми. Това трябва да стане в 45-дневен след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно това и на основание разпоредбата на чл. 70 ЗЗД следва, че срокът за заплащане на задължението е уговорен в полза на длъжника, което означава, че преди изтичането на срока задължението е платимо, но не е изискуемо. Поради ненастъпилата изискуемост, както е посочено в разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, давност за вземания, които не са изискуеми не тече. В конкретния случай исковият период обхваща времето от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. С оглед на горното и на основание чл. 116 б. „б“ ЗЗД с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение давността е прекъсната на 07.07.2021 г. Отделно от това, следва да се съобрази и разпоредбата на чл.3, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение в първоначалната ѝ редакция /ДВ, бр. 28/28.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г./, съгласно която спират да текат от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждаат задължения за частноправните субекти. Със ЗИД на ЗМДВИП /ДВ, бр. 34/9.04.2020 г./ нормата на чл.3, т.2 е изменена, като отпадат „и други срокове“, а в § 13 т.ЗР на ЗИД на ЗМДВИП /изм. и доп., ДВ, бр. 44 от 13.05.2020 г. в сила от 14.05.2020 г./ е предвидено, че сроковете по чл. 3, т. 1 и т. 2 относно „други срокове“ в досегашната редакция и по отменената т. 3, спрени от обявяването на извънредното положение до влизането в сила на този закон, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването му в „Държавен вестник“. Ето защо, за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/ давност спрямо процесните вземания не е текла. Предвид изложеното и съобразявайки периода, през който давността е спряла да тече, следва да се приеме, че към датата на подаването на заявлението по чл. 410 ГПК – 23.11.2018 г. е изтекла погасителната давност за месечните вземания, претендирани за периода от м.05.2018 г. до м.06.2018 г. включително. Съобразно изложеното претенцията срещу ответницата следва да бъде отхвърлена в частта за сумата 120,10 лева, изчислена от съда на основание чл. 162 ГПК и съобразно изготвената счетоводна експертиза, съответно непогасена се явява сумата за доставена топлинна енергия за периода м.07.2018 г.-м.04.2020 г. в размер на 2683,93 лв. до която сума искът следва да се уважи.

Според чл. 36, ал. 2 от общите условия редът и начинът на заплащане на услугата "дялово разпределение" се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи

услугата дялово разпределение, а според чл. 22 от същите услугата „дялово разпределение“ се заплаща на продавача – „ТС“ ЕАД, от което следва, че именно на ищцовото дружество следва да бъдат заплатени сумите за дялово разпределение, за 6 процесния период, съобразно заключението на съдебно-счетоводната експертиза за процесния период. От приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимата стойност на услугата за дялово разпределение възлиза в размер на 11,92 лв. за периода от м.09.2019 г. до м.04.2020 г. Направеното възражение за изтекла погасителна давност е неоснователно, доколкото не са изтекли повече от три години от дата на падежа до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, като съдът съобразява и периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. /общо 70 дни/, през който давност спрямо процесните вземания не е текла. Предвид изложеното искът за заплащане на главницата за дялово разпределение е основателен за пълния предявен размер

По исковете с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

По исковете по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже, че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размерът на лихвата за забава възлиза на претендираната сума. С исковата молба ищецът претендира мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия в размер на 491,29 лв. за периода от 15.09.2019 г. до 08.11.2021 г., както и мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение в размер на 1,84 лв. за периода от 31.10.2019 г. до 08.11.2021 г. С оглед предвиденото в разпоредбата на чл. 84, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите, когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, като съобразно чл. 33, ал. 1 от Общите условия от 2016 г. плащането на цената на доставяната топлинна енергия е дължимо в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД след изтичането на този срок потребителят на топлинна енергия изпада в забава и дължи мораторна лихва по чл. 86, ал. 1, изр. 1 ЗЗД върху неизпълнените задължения. Искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в случая е установен по основание предвид наличието на главен дълг и забава в плащането му. Доколкото главното задължение е възникнало като срочно, изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника. Предвид извода на съда за частична основателност на възражението за изтекла погасителна давност, претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се изчисли върху непогасената главница за топлинна енергия (2683,93 лв.), с оглед акцесорния характер на вземането за лихва. Съдът като съобрази извършените от експерта по приетата съдебно-счетоводна експертиза изчисления и на основание чл. 162 ГПК намира, че мораторната лихва върху главницата за доставена топлинна енергия възлиза в размер на 437,65 лв., до който размер претенцията следва да бъде уважена.

Предявеният иск за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение и на основание изчисленията по приетото заключение на съдебно-счетоводна експертиза, съдът намира, че същият следва да бъде уважен за пълния предявен размер от 1,84 лв.

По отношение на разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да се присъдят разноски съобразно уважената част от исковете в размер общо на 1108,11 лв. за държавна такса, депозити за вещи лица, депозит за особен представител и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, което на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ съдът определя на 100 лв.

Съгласно т.12 на Тълкувателно решение № 4/18.06.2014, постановено по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът в исковото производство следва да се произнесе и по сторените в протеклото заповедно производство разноски. Видно от представените доказателства заявителят е сторил разноски в размер на 117,77 лв. за държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт, съответно съобразно уважената част от исковете следва да му бъде присъдена сумата от 108,97 лв.

Воден от горното, Софийски районен съд, 154 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените искове с правно основание чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че М. Н. С., ЕГН *****, с адрес: гр. С, ж.к. "С Т", бл. , вх. , ет. , ап. дължи на „Т С“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ №, представлявано от Александър Александров - изпълнителен директор следните суми: 2683,93 лв. – главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 23.11.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 437,65 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 08.11.2021 г., сумата от 11,92 лв., преставляваща цена на извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.09.2019 г. до м.04.2020 г., ведно със законната лихва за забава от 23.11.2021 г. до окончателното плащане, както и сумата от 1,84 лв., представляваща мораторна лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.10.2019 г. – 08.11.2021 г., , за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение от 07.12.2021 г. по ч.гр.д. № 66686/2021 г. на СРС, 154 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за доставена топлинна енергия за разликата над 2683,93 лв. до пълния предявен размер от 2883,40 и за периода от м.05.2018 г. до м.07.2018 г. включително, както и иска за мораторна лихва върху главницата за доставена топлинна енергия за разликата над 437,65 лв. до пълния предявен размер от 491,29 лв.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК М. Н. С., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. "С Т", бл. 315, вх. А, ет. 8, ап. 21 да заплати на „Т С“ ЕАД, ЕИК 831609046, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул. „Я“ № 23Б, представлявано от Александър Александров - изпълнителен директор, сумата в размер на 1108,11 лв., представляваща сторени в настоящото производство разноски и сумата в размер на 117,77 лв., представляваща сторени разноски по ч.гр.д. № 66686/2021 г. на СРС, 154 състав.

Решението е постановено с участието на трето лице-помагач, конституирано на страната на ищеца – „Техем сървисис“ ЕООД.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____